

ในการดำเนินการเกี่ยวกับการจัดซื้อจัดจ้างที่เป็นคำสั่งทางปกครอง มีดังนี้

1. การสั่งรับหรือไม่รับคำเสนอขาย รับจ้าง แลกเปลี่ยน ให้เช่า ซื้อ เช่า หรือให้สิทธิประโยชน์
2. การอนุมัติสั่งซื้อ จ้าง แลกเปลี่ยน เช่า ขาย ให้เช่า หรือให้สิทธิประโยชน์
3. การสั่งยกเลิกกระบวนการพิจารณาคำเสนอหรือการดำเนินการอื่นใดในลักษณะเดียวกัน
4. การสั่งให้เป็นผู้ทำงาน

วิธีการอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง

การอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง

ตาม พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 กำหนดเวลาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง ตามมาตรา 44 วรรคหนึ่ง ประกอบกับมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 นั้น ให้คู่กรณีที่ได้รับคำสั่งทางปกครองอาจใช้สิทธิอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งทางปกครองโดยยื่นต่อเจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่งทางปกครองได้ภายใน 15 วันนับแต่วันที่ตนได้รับแจ้งคำสั่งทางปกครองดังกล่าว ทั้งนี้ หมายถึงเฉพาะคำสั่งทางปกครองที่ไม่ได้ออกโดยรัฐมนตรี และไม่มีกฎหมายกำหนดขั้นตอนอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งทางปกครองไว้เป็นการเฉพาะเท่านั้นและไม่หมายความรวมถึงคำสั่งทางปกครองของบรรดาคณะกรรมการต่าง ๆ ซึ่งไม่ต้องอุทธรณ์ภายในฝ่ายปกครอง แต่หากคำสั่งทางปกครองใดมีกฎหมายกำหนดขั้นตอนอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งทางปกครองไว้เป็นการเฉพาะ คู่กรณีก็ต้องอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองนั้นตามขั้นตอนและระยะเวลาตามที่กำหนดในกฎหมายเฉพาะนั้นแม้ว่าขั้นตอนและระยะเวลาอุทธรณ์ตามกฎหมายเฉพาะนั้นจะมีหลักเกณฑ์ที่ประกันความเป็นธรรมหรือมีมาตรฐาน ต่ำกว่าหลักเกณฑ์การอุทธรณ์ตามมาตรา 44 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ก็ตาม

สำหรับการระงับกรณีที่อาจอุทธรณ์และระยะเวลาสำหรับการอุทธรณ์ตามมาตรา 40 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 นั้น เป็นกรณีที่กฎหมายกำหนดให้ผู้ออกคำสั่งทางปกครองต้องพิจารณาก่อนออกคำสั่งทางปกครองว่า คำสั่งทางปกครองนั้นเป็นคำสั่งทางปกครองที่อาจอุทธรณ์หรือโต้แย้งต่อไปได้หรือไม่ หากเป็นคำสั่งทางปกครองที่อาจอุทธรณ์หรือโต้แย้งต่อไปได้ ให้ผู้ออกคำสั่งทางปกครองระบุ 1) กรณีที่อาจอุทธรณ์หรือโต้แย้ง 2) การยื่นคำอุทธรณ์หรือคำโต้แย้ง และ 3) ระยะเวลาสำหรับการอุทธรณ์หรือการโต้แย้งคำสั่งทางปกครองนั้นไว้ในคำสั่งทางปกครองนั้นด้วย หากผู้ออกคำสั่งทางปกครองมิได้กระทำตามมาตรา 40 วรรคหนึ่งข้างต้น ถือได้ว่าเป็นกรณีที่มีการฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งมาตรา 40 วรรคหนึ่งเกิดขึ้น มาตรา 40 วรรคสอง แห่งกฎหมายดังกล่าวกำหนดว่า หากผู้ออกคำสั่งทางปกครองดำเนินการตามมาตรา 40 วรรคหนึ่งโดยแจ้งตาม 1) 2) และ 3) ข้างต้นต่อคู่กรณีในภายหลัง ให้ถือว่า

ระยะเวลาสำหรับการอุทธรณ์หรือการโต้แย้งคำสั่งทางปกครองนั้นเริ่มนับใหม่ตั้งแต่วันที่คู่กรณีได้รับแจ้งตาม 1) 2) และ 3) ข้างต้น ส่วนจะเริ่มนับใหม่อย่างไรนั้น ขึ้นอยู่กับคำสั่งทางปกครองนั้นมีลักษณะเช่น หากเป็น คำสั่งทางปกครองตามมาตรา 44 วรรคหนึ่ง คือเป็นคำสั่งทางปกครองที่ได้ออกโดยรัฐมนตรีและไม่มีกฎหมายกำหนดขั้นตอนการอุทธรณ์ โต้แย้งคำสั่งทางปกครองไว้เป็นการเฉพาะ ก็ต้องเริ่มนับระยะเวลาสำหรับการอุทธรณ์เป็น 15 วันนับแต่วันที่คู่กรณีได้รับแจ้งตาม 1) 2) และ 3 ข้างต้น แต่หากเป็นคำสั่งทางปกครองที่มีกฎหมายกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งทางปกครองไว้เป็นการเฉพาะ ก็ต้องเริ่มนับระยะเวลาสำหรับการอุทธรณ์ตามกฎหมายเฉพาะนั้นกำหนดไว้โดยเริ่มนับ ตั้งแต่วันที่คู่กรณีได้รับแจ้งตาม 1) 2) และ 3 ข้างต้น อย่างไรก็ตาม ถ้าผู้ออกคำสั่งทางปกครองไม่ได้แจ้งตาม 1) 2) และ 3 ใหม่ และระยะเวลาการอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองนั้น มีระยะเวลายาวกว่า 1 ปี ให้ระยะเวลาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองกรณีนี้ขยายเป็น 1 ปี นับแต่วันที่คู่กรณีได้รับคำสั่งทางปกครอง ยกตัวอย่างเช่น ให้พนักงานท้องถิ่นออกคำสั่งไม่อนุญาตให้ก่อสร้างอาคารตามมาตรา 52 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 กำหนดให้ผู้ขอรับใบอนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้ภายใน 30 วัน นับแต่วันทราบคำสั่งไม่อนุญาต ในกรณีนี้หากเจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่แจ้งแก่คู่กรณีพร้อมการแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตว่าคำสั่งดังกล่าวเป็นคำสั่งที่อาจอุทธรณ์ได้ตามขั้นตอน และระยะเวลาตามมาตรา 52 ระยะเวลาอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคารดังกล่าวขยายจาก 30 วัน นับแต่วันทราบคำสั่งไม่อนุญาตเป็น 1 ปี นับแต่วันทราบคำสั่งไม่อนุญาต และในกรณีที่เป็นการออกคำสั่งทางปกครองที่ไม่มีกฎหมายเฉพาะกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์ไว้ ถ้าผู้ออกคำสั่งทางปกครองไม่ได้แจ้งว่าคำสั่งดังกล่าวเป็นคำสั่งที่อาจอุทธรณ์ได้ตามมาตรา 44 วรรค 1 ประกอบกับมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ระยะเวลาอุทธรณ์ก็จะขยายจาก 15 วัน นับแต่วันทราบคำสั่งเป็น 1 ปี นับแต่วันทราบคำสั่งเช่นเดียวกัน หากคำสั่งทางปกครองระบุระยะเวลายื่นคำอุทธรณ์ไว้น้อยกว่า 15 วัน ก็ต้องถือว่าการกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์นั้น ไม่ชอบด้วยบทบัญญัติมาตรา 44 วรรค 1 ประกอบกับมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ดังนั้น เมื่อมีการระบุระยะเวลาน้อยกว่าระยะเวลาอุทธรณ์ที่กฎหมายกำหนดเกิดขึ้น เช่น ระบุไว้ 10 วันฯ หากคู่กรณียื่นอุทธรณ์ในวันที่ 11-15 นับแต่วันที่ทราบคำสั่ง ก็ต้องถือว่าคู่กรณียื่นอุทธรณ์ภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด แต่หากคู่กรณียื่นอุทธรณ์ในวันที่ 16 นับแต่วันที่ทราบคำสั่ง ก็ต้องถือว่าคู่กรณียื่นอุทธรณ์เกินกว่าระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด ในทางกลับกัน ในกรณีที่มีการระบุเวลามากกว่าระยะเวลาอุทธรณ์ที่กฎหมายกำหนดเกิดขึ้น เช่น ระบุไว้ 20 วันฯ หากคู่กรณียื่นอุทธรณ์ภายในวันที่ 1-20 นับแต่วันที่ทราบคำสั่ง ก็ต้องถือว่าคู่กรณียื่นอุทธรณ์ภายในระยะเวลาที่กำหนด โดยถือว่าคู่กรณีเชื่อโดยสุจริตว่าตนมีสิทธิ์ดังที่ได้รับแจ้งในคำสั่งทางปกครอง แต่หากคู่กรณียื่นอุทธรณ์ในวันที่ 21 นับแต่วันที่ทราบคำสั่ง ก็ต้องถือว่าคู่กรณียื่นอุทธรณ์เกินกว่าระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด